

DUYÊN KỲ NGỘ

Hàn Mặc Tử

Tiếng Suối Reo

Đâu gió lên tầng mây che mắt lạ
Ta muốn nằm len lỏi ở Đào Nguyên
Nước trong sáng lòng ta thơm vô giá
Sao không ai đi lạc tới non tiên?

Để ta dâng, ta mời ai giải khát
Nếm cho bữa mùi vị nước trường sinh
Ồ tiếng tiêu đâu bay ra man mác
Khiến nao nao nguồn thanh tịnh quanh mình.

Lời Chim Phụ Họa

Tiếng tiêu nao từ phương xa bay vắng
Tiếng thanh thanh mà rất mực tương tư
Xuân đây rồi lan tràn như bóng nắng
Ta nên bay cho khỏi vướng sầu u.

Tiếng Tiêu

Vàng bay theo vàng đuổi theo vàng bay
TIếng vàng này vừa mê vừa say
Dồn qua phương đông mặt trời chưa nóng
Dồn qua phương tây màu sắc hây hây

Ta là khúc Phương Cầu Hoàng năm trước
Đem ân tình rải khắp cả trời duyên
Cho Quân Thụy lấy nàng Thôi thuyền duyên
Xuân vô cùng đến ngàn năm ơn phước.

Song le Nàng vẫn luôn luôn cách biệt
Bến Ô Giang lạnh lạnh khúc thăm thương
Ta vẫn còn ngân bao lời tha thiết
Trong nắng mai dịu dịu mỗi sầu vương.

Chàng

Mãi vui tìm cảnh hoa trên cánh bướm
Ai đưa ta lạc đến nước non này
Mùi cỏ lạ thơm như mùi nhụy chớm
Cùng tiếng tiêu đồng hợp chất nồng say

Đến đây rồi ta mơ niềm hận cũ
Đã bao năm nào thấy bóng giai nhân
Hoa lá bỗng xôn xao tìm lấy thú
Trong khi này lưng lầy nhạc tường vân.

Lời Suối Reo

Ồ sự lạ muôn đời thế kỷ
Đất Linh Sơn in dấu vết phàm nhân

Ta reo lên với đàn thông thủ thi
Cho lay bay tình ý ở xa xăm
Xin mời chàng tài hoa thi sĩ đó
Ngồi xuống đây bên thảm ngọc vườn châu
Hai tay chàng thử vốc vào nước nọ
Mát tê đi như da thịt nàng dâu.

Lời Chim Hót

Ồi chàng kia, thực ra chiều phong vận
Hãy nghe ta cao hót khúc bình an
Này mặt nhật tròn vo đương sáng lảng
Gió đương lên vườn quỳn tẩm lòng ngây
Ta đã nghe danh chàng cao với vợ
Như thơ ra đồng vọng cả thình gian

Chàng

Nắng càng cao, lòng ta càng hừng hực
Thơ lên rồi bay quá dải nhàn vân
Mùi hương đâu trong lời ca sức nức
E hư vô rung động cả phong trần
Ồi chao, mê toàn thân như khoái cảm
Như đêm xuân uống phải rượu quỳnh tương
Không đâu mà, có điều chi vừa chạm
Đến tâm linh - để báo hiệu phi thường.
Ta hãy giấu tiếng tiêu trong cụm lá
Đừng cho ra nghe lở lửng trời mây
Ta hãy ẩn mình ta trong kẹt lá
Để chờ xem sự lạ đến gần đây

Nàng (ra)

Mây bay theo với mây bay
Mình sao ra nước non này mà chơi
Sáo ơi, diu dặt khơi vơi
Buông mau âm điệu để mời nhân gian
Nắng cao ý muốn lan tràn
Ở đây vắng vẻ cây ngàn tuổi reo
Chim ơi hót khúc tương giao
Có người thực nữ lần vào Thiên Thai
Không gặp ai, chưa gặp ai
Duyên còn ngậm kín, tình hoài miên man
Tiêu tao đến nỗi bể bàng
Đi trong hiu quạnh gặp toàn bơ vơ

Lời Suối Reo

Ở đây có suối đoàn viên
Có cây Phối hợp, có duyên Ngọc vàng
Nước ta trong trắng ở Nàng
Độ xem trình tuyết có phần thanh cao
Cởi xiêm cởi áo ra nào
Xuống đây nàng tắm cho rạt rào thơ ...

Nàng

Ôi chao thơ ngấm bay theo dải nắng
Lộng vào trong xiêm áo mỏng mảnh sao!
Tiếng ai cười vang trong im lặng
Khiến lòng ta hồi hộp biết đường bao!

Chàng (ở lùm cây ra)

Tiếng tiêu vương vẩn vào nhau mãi
Ta cho Nàng đây, gắm lạ kỳ
Không duyên hồ để mong theo nắng
Xin dâng nàng nụ cười với đôi mi.

Nàng (kính ngạc)

Ở đâu chàng ở đâu ra
Xem trong cốt cách mới ra tính tình
E khi mình chữa iết mình
Nói câu kỳ ngộ in hình hổ người
Chàng ôi, thốt chẳng nên lời
Không quen sao lại là lời chuyện trò?

Chàng

Phải quên Nàng ở Đào Nguyên
Bởi chưng sắc đẹp lại thêm đa tình
Xuống đây tìm nợ ba sinh
Không hay trời khiến ta mình gặp nhau.

Nàng

Em là Trần Thương Thương
Ngụ ở bến Tầm Dương
Đi tìm chàng thi sĩ
Trong pho sách Kim Cương
Đi tới Tương tư xứ
Tìm không ra người thương

Chàng

Em là Trần Thương Thương
Anh là Hàn Mặc Tử
Không phải cách âm dương
Còn có khi hội ngộ
Em là hoa mười phương
Anh là mây tứ xứ
Gặp nhau ở cạnh đường
Nói sao cho bằng khóc.

Lời Chim Hót

Hỡi ôi người tục khách tình
Đến đây nhìn sống cho mình thêm ghen
Má ơi, má núm đồng tiền
Môi sao ướt đỏ ta thèm biết bao!
Nắng ơi, nắng có lên cao
Làm sao da thịt hồng hào thế kia?

Nàng

Người mộng hỡi từ nay ta mới biết
Sao thơ anh nhuộm toàn màu ly biệt?
Kêu không thôi, và nức nở cả ban đêm
Nhạc thanh bai hòa trong cung cầm nguyệt
Với bao màu sang sáng ứng duyên thơm
Em mê quá thi nhân Hàn Mặc Tử.
Người trai tơ thùy mị như tình duyên.

Chàng

Thương Thương em, trời cho ta kỳ ngộ
Nói cho ta thần diệu của vàng bay
Đôi nhụy thắm in trên màu rực rỡ
Đây đôi chim gù gật với niềm say
Anh van em cho anh quỳ san sát
Cho mùa xuân ngấm ngấm tận hồn anh
Thơ anh sẽ như trầm hương ngào ngọt
Tỏa lên cao lồng lộng giữa trời xanh.

Nàng

Tất cả em là trần châu vô giá
Dành cho anh riêng hưởng hạnh phúc này
Em kết tinh ở bao thanh sắc lạ
Tòa thiên nhiên đúc sẵn để mê say
Sao trời hỡi không cho em nguyện ước
Em theo anh mà hứng lấy sao rơi
Vẻ đài các còn nguyên trong khăn, lược
Để làm chi, tình hỡi, khi xa xôi.

Chàng

Chỉ có em làm thơ anh mãnh liệt
Tình anh vang như luồng gió van lơn
Chỉ có em, lòng anh yêu tha thiết
Yêu điên cuồng không một phút nào hơn
Bây giờ đây khóc than niềm ly hận
Hỡi Thương Thương người ngọc của lòng anh
Ta nhìn em với bao lời ta thán
Khiến hoa chim nghe được cũng không đành.

Nàng

Tình quân hỡi, muôn năm em chỉ muốn
Sống bên anh cho thắm được tình yêu
Mùa xuân em sẽ rất nhiều hoa bướm
Bởi thơ anh tô điểm đẹp trăm chiều.

Chàng

Than ơ đời biệt ly chan chứa
Anh sắp đi với hai dòng lệ ứa
Cả đau thương dồn dập xót tâm bào

Khi xa em đã bao lần vọng tưởng
Mơ trong mơ làm hoảng hốt đêm trăng
Khi gần em tâm thần anh sửng sốt
Mùi yêu đương vương vít cả tâm hồn
Em ở đó sao anh không thể thốt
Bao dòng châu đem hiến tối tân hôn.

Nàng

Nói làm chi những câu mê sương quá
Nói những câu khờ dại cả người em
Phải chăng anh tài hoa cao trọng lắm
Đã bao lần khét tiếng ở đền vua
Bao người ngọc đắm say lời ngọc thắm
Bao giai nhân hâm mộ tấm tình thơ!

Chàng

Anh chỉ ngó say em trong chốc lát
Để hồn thơ rời rạc với mây bay
Gần em luôn để hưởng bao khoái lạc
Thưa em không, anh đâu dám mê say!
Một mai kia ở bên khe nước ngọc
Vội sao sương, anh nằm chết như trăng
Không tìm thấy Nàng Tiên mô đến khóc
Đến hôn anh và rửa vết thương tâm.

Nàng

Em quyết níu với bao tơ nắng dịu
Níu thơ anh và níu cả hồn anh
Hoa cỏ sẽ làm ơn theo chứng kiến
Biệt ly nào dứt được mối thâm tình?

Chàng

Thôi chào em giờ không trở lại
Anh đi rồi mà hương phấn vẫn theo luôn (chàng biến mất)

Tiếng Suối Reo

Xin đừng vầy bàn chân trong suối ngọc
Hỡi giai nhân người lựa bến Tầm Dương
Xin Nàng đợi để đêm khuya sẽ vọc
Bao nhiêu trăng sáng dịu giữa hơi sương.